

Từ khi họ Giang xử dụng thuật nhiếp hồn sai khiến Lyly, hẳn chăm sóc nàng như trẻ con, ngay cả việc ăn mặc. Nàng càng có thái độ lơ láo ngơ ngác như kẻ không hồn, hẳn càng thỏa mãn thành quả của mình, không nghi ngờ gì cả.

Sau buổi ăn sáng thường lệ, Giang phu nhân nắm tay nàng dắt ra xe đậu trước sân. Giang Trạch Văn và A Tỷ cùng đi theo. Lyly không biết sẽ đi bao xa? Trong bụng nôn nao gặp người đàn bà Việt Nam có tên là Trần Thúy Liên mà nàng gọi bằng mẹ không khác gì đứa con thật.

Khoảng mười lăm phút sau, xe chạy vào bãi đậu của nhà thương. Lyly đã nghe biết bà Thúy Liên bị bệnh, nên không ngạc nhiên lắm. Bên cạnh bãi đậu xe là khoảng vườn cho bệnh nhân dạo chơi đó đây. Nhìn bóng sắc họ, Lyly chợt hiểu đây là Dưỡng trí viện. Như vậy bà Trần Thúy Liên mắc bệnh thần kinh hiện điều trị tại đây! Nàng tự hỏi:

- Vì sao bà ta bị điên? Phải chăng vì đứa con biệt tích? Vì sao đứa con biệt tích?

Càng hỏi càng thắc mắc. Càng thắc mắc nàng càng tò mò muốn biết những bí ẩn của vợ con họ Đặng, khiến bước chân nàng lúc đó khần trương vô cùng. Điều này làm anh chàng họ Giang mừng rỡ tưởng rằng thuật nhiếp hồn của hẳn đã biến Oanh Oanh thành Tiểu Hoa thật sự, nên cô ta mới hối hả gặp mẹ. Hẳn cũng bước gấp theo nàng.

Vào nhà thương, Giang Trạch Văn được mấy người Y-tá và bác sĩ chạy tới chào hỏi thật cung kính. Có lẽ vì hẳn là một người nổi tiếng, lại là Giám đốc bệnh viện ở Bắc Kinh. Và chắc họ Giang đã nói trước mọi sự, nên vừa thấy Lyly, một bác sĩ già, có lẽ là Giám đốc cai quản nhà thương này, chạy tới nắm tay nàng mừng rỡ nói:

- Gặp mặt cô, chắc thân mẫu cô tỉnh trí lại đó.

Giang Trạch Văn cười nói:

- Tôi cũng quyết chắc như vậy. Nếu mọi sự tốt đẹp thì tôi sẽ lãnh Trần phu nhân về nhà thương tôi ở Bắc Kinh chăm sóc cho đến khi bình phục hẳn.

- Tôi hoàn toàn đồng ý.

Đang khi hai bác sĩ trò chuyện thì cô Y-tá diu một người đàn bà từ ngoài vườn đi vào. Bà ta tuổi khoảng trên năm mươi, dung nhan thuở còn trẻ chắc phải xinh đẹp. Giờ thì gương mặt héo hon, hình vóc gầy gò. Giang Trạch Văn thấy bà vội vàng bước tới nắm tay, ra chiều thân thiết.

- Phu nhân mạnh chứ? Có nhận ra tôi không?

Nhìn họ Giang bằng ánh mắt xa xăm, người ấy hỏi:

- Ông là ai?

Bác sĩ già cai quản bệnh viện mỉm cười:

- Phu nhân không nhận ra Giang bác sĩ, Giám đốc bệnh viện ở Bắc Kinh sao? Ông ta chăm sóc cho phu nhân nhiều năm lắm đó.

- Tôi... ở Bắc Kinh à? Tôi... không nhớ quen ai ở Bắc Kinh.

Giang Trạch Văn vụt quay mặt kéo tay Lyly, lúc ấy đang đứng sau lưng hẳn, đẩy ra trước mặt người đàn bà, nhỏ nhẹ hỏi:

- Vậy phu nhân có nhận ra con gái không?

Lúc ấy người đàn bà mới trông thấy Lyly. Bà sững sờ trở mắt kinh ngạc nhìn nàng, miệng há như muốn nói điều gì mà vì quá cảm xúc âm thanh không thoát ra được. Lyly nhào tới ôm bà ta gọi:

- Má má! Má má!

Bà ta ôm đầu nàng ve vuốt mái tóc... Thịnh linh xô nàng ra hỏi:

- Người là ai?

Thái độ của bà ta không riêng gì Lyly hoảng kinh, mà hai mẹ con họ Giang cũng tái mặt. Song vốn là con người phản ứng mau lẹ, cùng lúc ý nghĩ trong đầu: “Bà này có thể nhận ta không phải là con thật, mà cũng có thể đầu óc mơ hồ không biết gì. Dù sao ta phải tiếp tục đóng vai trò của mình.” Nàng nắm tay bà dục đặc bảo:

- Con chính là Tiểu Hoa đây má má! Con... xa má má qua lâu rồi, má má không nhận ra con nữa sao?

- Thế à? Vậy ra người là con ta à?

Sau câu nói bà cười một tràng. Cái cười ấy của một bệnh nhân ở nhà thương này là cái cười của người điên mất trí. Nhưng lạ lùng làm sao, Lyly lại có cảm tưởng như người đàn bà trước mắt không phải là người điên và giọng cười hắc hắc của bà ta là nụ cười mỉa mai châm biếm nàng.

Không hiểu Giang Trạch Văn nghĩ thế nào? Hấn vội vàng nói với bác sĩ già:

- Trần phu nhân tuy chưa nhận hẳn con gái, song tôi thấy tâm thần nay an định nhiều hơn mấy năm trước. Tôi xin đưa Trần phu nhân về Bắc Kinh điều trị một thời gian. Tôi tin một khi bà gặp con gái thường xuyên, tâm trí sẽ trở lại bình thường.

- Như tôi đã nói khi nãy với đồng chí Giám đốc, tôi đề tuyền đồng chí quyết định việc đi ở của Trần phu nhân. Tôi đã dặn Y-tá soạn tất cả đồ đạc áo quần của bà đâu đó xong xuôi rồi.

Rồi ông quay sang cô Y-tá ra lệnh:

- Cô hãy mang các thứ của Trần phu nhân ra đây. Nhớ lấy tập hồ sơ của nhà thương về bà đưa cho Giang bác sĩ.

- Thưa vâng!

Cô Y-tá chạy đi trong khi Giang Trạch Văn nói vài lời từ

biệt bác sĩ già. Người đàn bà họ Trần híp mắt nhìn Lyly vẻ mặt hơi cười, nhưng bà ta không nói gì, lại ngoan ngoãn chịu theo mẹ con họ Giang ra xe rời nhà thương. Lyly ngồi một bên bà ta, trong lòng phân vân không thể tả, vì không rõ bà điên hay tỉnh. Suốt cuộc hành trình trên xe bà nhắm mắt lim dim, nên chỉ mẹ con họ Giang và Lyly cũng không lên tiếng.

Về đến nhà, Giang Trạch Văn dở ngay trò nhiếp hồn sai Lyly hầu hạ bữa ăn cho mẹ, tức là vai trò nàng Tiểu Hoa đối với người đàn bà điên kia. Lyly làm theo răm rắp. Tối đến họ để hai người ngủ chung phòng, chung giường.

Người đàn bà họ Trần lên giường một lúc ngáy pho pho. Lyly nằm một bên trần trọc một lúc mới ngủ. Đến nửa đêm nàng giật mình tỉnh giấc, vì cảm nghe nghẹt tim khó thở. Nàng mở mắt ra mới hay tay chân bị trói vào bốn góc giường, miệng nhét đầy giấy. Vì từ đầu hôm Lyly có đốt ngọn đèn dầu, do đó trong phòng có ánh sáng leo lét nàng mới trông thấy người đàn bà họ Trần ngồi trên ghế bên cạnh giường, tóc xỏa, sắc mặt lạnh băng băng, tay cầm lăm le con dao nhọn, ý chừng sắp sửa đâm nàng. Con dao ấy chỉ là con dao nhỏ, chính nàng để trong đĩa trái cây, dùng để gọt cam cho bà ta ăn ban chiều, nhưng nó thật bén và thật nhọn, bà ta chỉ cần đâm đúng ngay trái tim một nhát cũng có thể giết chết được nàng.

Trong cuộc đời vào sinh ra tử, chưa bao giờ Lyly sợ hãi kinh khiếp như lúc đó. Nàng cố giẫy giụa kêu cứu, nhưng vô ích! Tay chân không nhúc nhích được, mà miệng cũng không thể thoát ra lời, ngoài mấy tiếng ọt ọt trong cổ họng.

Không thể tự giải thoát, không thể kêu cứu, Lyly biết chắc phen này mình sẽ chết, chết một cách oan uổng, gây ra bởi một người đàn bà điên loạn! Thật là một cái chết tức tưởi thương tâm cho đời một nữ điệp viên tung hoành khắp chiến tuyến.

Nước mắt nàng ứa ra...

Nàng khóc! Khóc không phải vì quá sợ cái chết, bởi nàng đã chấp nhận cái chết! Mà khóc vì tiếc hận cái chết của mình không oanh liệt.

Thấy nàng khóc, sắc mặt người đàn bà như dịu lại. Bà ta vọt kề miệng bên tai nàng nói khẽ:

- Nín đi! Ta không giết người đâu, nếu người thành thật trả lời những câu hỏi của ta.

Một người điên có thể nào biết giao động cảm xúc trước cái khóc của kẻ đối diện và nói được một câu "tinh" như thế này hay sao?

Đôi mắt ướt lệ của Lyly mở to ngạc nhiên nhìn người đàn bà điên, không biết bà điên hay tinh? Như đọc được tâm trạng của nàng, bà cười khẩy:

- Hừ, người đang nghĩ trong đầu không biết ta điên hay không chứ gì? Nói cho người biết, nếu ta điên thật, ta đã giết người từ lúc nãy.

Câu nói của bà lần này càng làm cho Lyly kinh hãi. Kinh hãi không phải vì sợ mà vì không tưởng tượng được một người điên lại có thể đọc được ý nghĩ thầm kín trong đầu nàng. Rõ ràng người này không thể là người điên. Tâm trí bà ta không những bình thường, mà còn tinh tế thông minh hơn người bình thường nữa!

- Trời ơi! Bà không thể là người điên!

Lyly muốn nói câu đó, song vì miệng bị nhét giẻ nên chỉ vang lên tiếng ề ề. Và lạ lùng làm sao, người đàn bà như đoán được câu nói của nàng, sẽ mỉm cười, nói một tràng:

- Dĩ nhiên là ta không điên. Ta rất tinh, tinh hơn cả người và bọn Giang Trạch Văn, tinh hơn bọn chó má triều đình Bắc

Kinh và bọn chồn cáo ở Việt Nam.

Nghे xong câu nói đó rồi Lyly không còn gì đáng ngạc nhiên trong đời. Nàng nhìn bà bằng ánh mắt của một người chịu khuất phục, muốn nghe bà nói về bà.

Đúng thật là con người thông minh vô lượng! Người đàn bà họ Trần chỉ cần nhìn ánh mắt của Lyly, đã đọc được ý nghĩ trong đầu nàng. Bà mỉm cười ra chiều thân thiết, song giọng thật lạnh:

- Trước khi ta cho người biết thêm về ta, người phải thành thật trả lời những câu hỏi của ta. Nếu người bịa đặt hay giấu diếm, đừng trách ta sao độc ác?

Lyly nghĩ nhanh trong đầu: "Người đàn bà này vốn là vợ của họ Đặng, mà lại oán ghét bọn triều đình Bắc Kinh và bọn Hồ ở Việt Nam, như thế chắc chắn không là kẻ thù của ta. Nếu cần ta cũng có thể cho bà rõ lai lịch của ta. Vậy nếu bà ta hỏi điều nào ta biết, ta cũng nên thành thật trả lời."

Nàng nghĩ như thế nên gật đầu ưng chịu. Người đàn bà liền hỏi:

- Có phải mẹ con họ Giang đã mưu kế bảo người nhận là con gái ta không?

Lyly muốn nói rõ nàng bị Giang Trạch Văn dùng thuật nhiếp hồn ra lệnh nàng nhận là Tiểu Hoa, nhưng vì miệng nhét giẻ không nói được, đành chỉ gật đầu.

Người đàn bà lúc đó mới chợt nhớ ra, moi mớ giẻ trong miệng nàng và nói:

- Được rồi! Ta lấy giẻ ra, nhưng nếu người la làng thì ta đâm người trước khi bọn kia vào đây.

- Bà cứ hỏi tôi, đừng sợ tôi la làng!

Nàng nói câu đó bằng tiếng Việt, vì nghĩ bà ta là người

Việt, mà nàng cũng không cần giấu giếm lai lịch của mình, nên chẳng cần phải nói tiếng Quan Thoại làm gì.

Từ khi gặp nàng ở nhà thương đến khi về nhà họ Giang, người đàn bà họ Trần chỉ nghe Lyly dùng tiếng Quan Thoại nói chuyện với mọi người. Tuy giọng nàng hơi lạ, nhưng nước Tàu rộng lớn, có nhiều thổ ngữ khác nhau, nếu không sinh quán cùng một tỉnh, giọng nói khác biệt lắm rồi. Cho nên bà ta hay bất cứ ai khác cũng không thể nghi ngờ nàng không phải là người Tàu. Chẳng ngờ nghe nàng nói một câu tiếng Việt quá rành, bà ta chưng hửng nhìn nàng, lắp bắp hỏi:

- Bộ... bộ người là người Việt à?

Lần này bà ta hỏi nàng bằng tiếng Việt. Dĩ nhiên là giọng miền Bắc. Lyly gật đầu đáp:

- Phải! Tôi là người Việt, gốc miền Nam.

Người đàn bà chợt ngồi đờ một lúc như dần cơn xúc động. Hồi lâu mới lên tiếng:

- Vì sao người lưu lạc trên xứ này?

- Tôi muốn tìm hiểu dân tình Trung Hoa.

- Người đi du lịch à?

- Cũng gần đúng như vậy.

- Vậy chả lẽ người bị bọn họ bắt, rồi buộc người nhận làm Tiểu Hoa, con gái của ta?

- Cũng có thể nói như vậy. Nhưng bà có thể cời trói cho tôi không? Tốt hơn câu chuyện giữa tôi và bà đừng để cho người trong nhà này nghe biết được.

- Ta đồng ý.

Cùng một lượt với câu nói, người đàn bà đứng lên cời trói cho nàng. Bà ta đã dùng áo quần của bà làm giấy nên mở chẳng

có chi khó khăn.

Được mở trói, Lyly đứng xuống đất đi tới đi lui cho đôi chân bớt tê, rồi mới ngồi xuống bệ giường, đối diện với ghế người đàn bà, nói thật nhỏ:

- Tôi theo người bạn đến nhà Giang Trạch Dân, Thành ủy tỉnh Thượng Hải. Họ thấy tôi giống con gái bà nên lập mưu đưa tôi đến đây. Sau đó Giang Trạch Văn dùng thuật nhiếp hồn bảo tôi nhận là Tiểu Hoa và đưa tôi đến nhà thương tìm bà. Họ có mưu định gì trong vụ này thật tình tôi không rõ.

- Nhưng ta thấy người không có vẻ gì trúng mê thuật của họ?

- Bà thật tài! Tôi quả không bị trúng mê thuật của họ, nhưng sợ họ phát giác nguy hiểm đến tánh mạng, nên phải giả như bị họ điều khiển. Tôi đã tương kế tựu kế để tìm hiểu mưu mô họ, đồng thời muốn biết rõ bởi lý do nào bà bị điên loạn.

Nói đến đó, nàng sợ người đàn bà phản đối, nên giải thích:

- Dĩ nhiên bây giờ thì tôi mới biết bà không bệnh thần kinh. Nhưng sao bà lại bị họ đưa vào nhà thương điên?

- Nói thật với người, ta giả điên đó! Ta phải giả điên điên khùng khùng để chửi bọn chúng cho hả tức, và cũng để làm những việc kinh thiên động địa cho bọn chúng không nghi ngờ.

Nói câu ấy bà ta ngẩng mặt lên trần nhà như để nhớ lại những việc mình làm, miệng chum chím cười ra chiều khoan khoái.

Lyly yên lặng quan sát người đàn bà đã từng làm vợ họ Đặng. Bà quả thật là một nhân vật hết sức đặc biệt, gợi trí tò mò của nàng cùng cực. Cứ nghe biết một chút về bà, càng thấy kỳ kỳ hấp dẫn, muốn biết hơn thêm. Nàng hỏi:

- Vì sao bà phải giả điên?

Đưa mắt nhìn nàng thật sâu một lúc, bà Thúy Liên mới nói:

- Không gấp gì! Từ từ ta sẽ kể người nghe. Năm nay người bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi sáu.

- Người sinh sau con gái ta mười năm! Ngày nó rời ta, nó ở vào tuổi của người.

Nói xong câu này bà ta trầm ngâm suy tính một lúc rồi lẩm bẩm nói:

- Như thế thì không thể là con gái của lão già lưu manh đốn mạt chó má hồ ly tinh kia được. Tên côn đồ đó lúc ấy già khú cú để sắp chết rồi, không thể là cha cô này được. Trừ phi cha hay mẹ cô ta là con cái lão già chó má kia.

Cứ hể nói đến lão già nào đó, mặt bà hầm hầm. Lyly càng gợi tính tò mò, muốn biết là ai? Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng, bà hiểu ý ra dấu bảo im, rồi hỏi thêm:

- Người có cha mẹ hẳn hoi chứ?

Lyly nhú đôi mày xinh đẹp nhìn bà, không hiểu tại sao bà lại hỏi một câu kỳ lạ vậy? Nàng đáp giọng có hơi bức bối:

- Đương nhiên tôi phải có cha mẹ hẳn hoi chứ! Chẳng lẽ bà tưởng tôi từ núi đá chui ra như Tôn Hành Giả à?

Người đàn bà bật cười nhỏ, hỏi tiếp:

- Vậy cha mẹ người tên gì, hiện sống ở đâu?

- Cha tôi họ Lê, mẹ tôi họ Nguyễn, quê quán ở Biên Hòa, miền Nam Việt Nam. Lập nghiệp ở Âu Châu trên hai mươi năm rồi.

Người đàn bà lại cười nhỏ:

- Chỉ vì ta thấy người hao hao giống con gái ta, nên ta muốn biết người con cái nhà ai? Người có cha mẹ hẳn hoi, lại người

trong Nam, sống ở ngoại quốc, chắc chắn người không giây mơ rề má gì với thằng già mắc dịch côn đồ kia. Vậy ta có thể yên bụng kể cho người nghe biết chút ít về ta.

Lyly thắc mắc tự hỏi: “Bà này chửi bới như vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ con gái bà không phải là con Đặng Tiểu Bình? Chẳng lẽ tự nãy giờ bà chửi bới Đặng Tiểu Bình?”

Càng nghe bà nói, Lyly càng thắc mắc. Nàng sốt ruột chụp tay bà, vô tình chạm phải cườm tay gầy guộc xanh xao. Nàng xúc động nói:

- Cháu thật cảm thương và nóng lòng muốn biết về bà, để tìm hiểu vì sao họ Giang muốn cháu làm Tiểu Hoa để lường gạt bà?

Nàng đổi lối xưng hô, bằng giọng nói hết sức chân tình, nhiều cảm xúc, khiến cho người đàn bà động tâm thật sự. Bà cúi mặt, có lẽ để giấu nước mắt chảy ra. Một lúc chừng như cơn xúc động đã qua, bà ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm ngọn đèn dầu, ánh mắt xa xăm...

- Năm mươi tám tuổi, ta bắt đầu vào năm thứ nhất đại học Văn khoa ở Hà Nội. Ta là nữ sinh viên đẹp nổi tiếng ở Hà thành, có rất nhiều chàng trai mơ tưởng. Nhưng thuở ấy trong lòng ta chỉ yêu Bác, chỉ muốn trọn đời hy sinh cho Bác, không thiết gì đến tình trai gái. Dịp may đưa đến, ta được chọn là hoa khôi Hà Nội năm đó và được Bác tặng cho bằng tưởng thưởng. Khi ấy Bác hỏi: “Ta ước muốn điều chi?” Ta đáp: “Con chỉ mơ được theo Bác trong những chuyến công du xứ người, vì con biết nói tiếng Nga tiếng Tàu giỏi.” Bác thỏa mãn ngay điều mơ ước của ta.

Ngừng một lúc, bà tiếp:

- Hai tháng sau, cha mẹ ta được giấy báo của phủ Chủ tịch, ta được đề cử tháp tùng Bác trong chuyến công du Bắc Kinh. Cha ta chỉ là một đảng viên cấp bậc nhỏ của thành phố, nên cả nhà nghe được tin ấy vui mừng lắm. Phần ta thì vô cùng hân diện và hạnh phúc, vì được Bác tin dùng. Phái đoàn chỉ ba người: Bác, thằng Đổng, và ta như thư ký. Rời Hà Nội vào mùa thu năm ấy bằng tàu hỏa đến Quảng Tây, rồi đến Nam Kinh, Bắc Kinh... Cuộc hành trình kéo dài hơn hai tuần lễ. Điều mà ta không ngờ trước là vai trò thư ký của ta không khác gì một đầy tớ phục dịch cho Bác, ngay cả việc gối chăn...

Lyly buột miệng nói:

- Năm ấy chắc lão già rồi, chả lẽ bà đồng ý ngủ với lão?

- Đương nhiên lão đáng vào tuổi ông nội ta! Đương nhiên là ta phản đối. Nhưng thằng Đổng bảo rằng, nếu ta yêu Bác phải hiến dâng thể xác cho Bác, mới giúp Bác trẻ mãi, sống đời, để đánh Tây đánh Mỹ. Hắn nói: Không riêng gì ta, từ trước đến nay các cô gái được chọn đi theo Bác đều phải hầu hạ tình ái. Bác cần sinh lực của gái tơ để cải tử hoàn sinh. Ta đành phải vâng lời, đêm đêm hầu hạ tình ái lão già trên 60 tuổi, mà ban ngày phải cung kính gọi Bác, xưng con.

Không đành được tức giận, Lyly chửi đổng:

- Quân đốn mặt thói tha dân đảng!

- Phải! Lão là một tên chó má thói tha! Lúc đó thần tượng Bác Hồ kính yêu trong lòng ta không còn nữa, vì đêm nào hắn cũng buộc ta làm những trò tục tĩu như nhớp chó không phải làm vợ thối đâu. Ta muốn tự tử chết quách cho xong. Nhưng nếu ta chết đi, cha mẹ ta sẽ nghĩ sao? Bạn bè ta sẽ nghĩ sao? Chắc họ sẽ cho rằng ta đau bệnh ở xứ người chớ làm gì biết được ta chết vì hành vi bỉ ổi của lão dân tộc? Rồi sẽ có gái trẻ đẹp khác lâm vào cảnh ngộ của ta, tiếp tiếp là nạn nhân của

lão già quý quái khoác áo thần thánh kia. Vì muốn phanh phui sự thật kinh tởm đó, nên ta gắng sống. Đến Bắc Kinh ba tháng, nhưng hấn với thằng Đổng chỉ được hội kiến với lão già họ Mao một lần. Hấn chạy đôn chạy đáo và tìm đủ mọi cách để mua chuộc phe cánh ở triều đình Bắc Kinh, nhưng bị bọn đó khinh bạc coi rẻ lắm. Không làm thân được ai, hấn đành phải ve vãn Đặng Tiểu Bình, lúc ấy chỉ là một kẻ yếu thế, một cái gai mà họ Mao muốn nhổ vứt đi, nhưng lão nghĩ họ Đặng là người chí khí, tương lai chắc sẽ khá hơn. Và lại ngoài họ Đặng ra, chẳng tên có quyền thế nào thêm ngó đến hấn. Trước tình thế ấy lão và thằng Đổng đành phải cuốn gói ra về. Nhưng trước khi đi lão đem ta dâng cho họ Đặng, chỉ vì nghe ta báo tin đã có thai với lão hơn tháng rồi. Lão nói lão không có vợ nên không thể thừa nhận hài nhi trong bụng của ta. Mặt khác, ta làm vợ họ Đặng, đứa nhỏ lớn lên có thể nhờ thế lực của cha nuôi. Biết đâu sau này khi lớn lên nó nắm quyền cai trị nước Tàu?

Người đàn bà kể đến đó hai tay ôm mặt khóc. Lyly nghĩ trong lòng: "Thật là một lão già trăm mưu nghìn kế gian manh không khác gì Lữ Bất Vi, cha của Tần Thủy Hoàng, đem hiến bà vợ mang thai của mình cho Thái tử Tần Vương với hậu ý ngày sau con hấn nắm quyền nước Tàu. Chỉ có điều ác lai ác báo, sau này hấn chết bởi tay con hấn. Còn con của Hồ tặc thì sao?"

Bỗng nhiên Lyly kêu lên:

- Phải rồi! Minh Minh vợ của tên Cố vấn Nga Tschechow ở Moscou là cháu nội của Hồ tặc có gương mặt hao hao giống ta. Nàng Đặng Tiểu Hoa cũng là con cái hấn, hèn chi mới có điểm giống ta! Trời ơi, lão già côn đồ ấy đâu có họ hàng chi với cha mẹ ta, nếu không muốn nói là kẻ thù không đội trời chung, vậy mà ta với con cháu lão có điểm tương đồng, thật xui xẻo

hết sức!

Đang sụt sùi khóc, nghe Lyly nói, người đàn bà họ Trần vụt ngừng mặt lên hỏi:

- Cô nói Hồ tặc có đứa cháu nội giống cô? Nó con ai? Hiện ở đâu?

Lyly tóm tắt sơ qua về nàng Minh Minh, rồi nói:

- Nàng ấy đã chết rồi. Tôi chỉ thấy ảnh mà thôi. Quả thật tôi có nhiều điểm giống nàng ta. Vậy Đặng Tiểu Hoa không phải là con họ Đặng, mà là con gái của họ Hồ, thì gương mặt cô ấy có vài điểm giống tôi, tức là giống nàng Minh Minh, cũng phải lắm!

Trần Thúy Liên dường như không để tâm nghe Lyly nói, bà lẩm bẩm chữ:

- Lão già trắng hoa đốn mặt đó chắc con rơi con rớt khắp hang cùng ngõ chợ, hãm hại biết bao cuộc đời đàn bà con gái. Hừ! Hấn chết bởi con gái lão thật đáng đời lắm!

Lyly nghe người đàn bà họ Trần nói câu đó không khỏi giật mình, nhìn sững bà ta. Lúc đó nàng mới lưu ý đôi mắt bà không còn ủ ê, mà long lên hận thù, dù đôi mi còn ướt lệ. Bà ta cười cười kể tiếp:

- Hai mươi năm trước chính ta bảo con gái trở về Hà Nội tìm cách giết lão. Ta còn nhớ sau cái Tết Mậu Thân quân đội của lão thất bại chiến trường trong Nam, lão buồn bực đau nặng. Bọn thằng Chinh thằng Đồng cho người qua tận Bắc Kinh tìm bác sĩ tài ba sang Hà Nội để cứu mạng hắn. Nhân đó ta cho con gái đi theo và căn dặn nó phải trả thù cho ta. Lão chết bởi tay đứa con lão mới đáng đời! Chuyện này bọn chồn cáo Hà Nội đâu có ngờ? Người là người thứ nhất được nghe điều bí mật này: Bao giờ người trở về thế giới bên ngoài nhớ

rêu rao cho nhân dân Việt Nam biết những điều bí ối của lão.

- Vâng! Cháu quyết làm vừa lòng bác. Nhưng... cháu còn nhiều thắc mắc...

- Người thắc mắc vì không hiểu tại sao con gái ta chịu giết cha nó chớ gì?

Lyly gật đầu mà trong bụng không khỏi khâm phục người đàn bà quá thông minh. Bà ta cười nhẹ:

- Dễ hiểu thôi! Đương nhiên là ta đâu có nói là con của lão? Ta nói lão là kẻ thù giết cha nó. Ta bịa chuyện rằng ta đã có chồng ở Việt Nam và đã có thai. Lão thấy ta có nhan sắc nên giết chồng ta, rồi bắt ta đem qua Bắc Kinh dâng cho họ Đặng. Nó tin lời ta ngay vì nó cảm biết họ Đặng không thương nó như con.

Nhìn thấy sắc mặt Lyly vẫn chưa trong sáng lắm, người đàn bà giải thích thêm:

- Ta cũng nên nói sơ qua cho người biết, họ Đặng năm ấy đã trên năm mươi rồi. Ta là cô gái mười tám xinh như mộng, tất nhiên hấn rất vừa lòng. Tuy hấn đã có vợ con rồi, nhưng vẫn mang ta về nhà sống chung, cho làm thiếp. Bảy tháng sau ta sinh con, hấn biết ngay Đặng Tiểu Hoa không phải con hấn. Ta cũng không muốn giấu về hành vi đốn mặt của lão Hồ, nên tưởng thuật tất cả cho họ Đặng biết, đồng thời nói rõ mưu kế của Hồ tặc khi hay tin ta có thai mới đem gả cho hấn. Dĩ nhiên dụng ý của ta là thấy gậy ông đập lưng ông, mượn tay họ Đặng đập bọn Hồ trả thù. Quả nhiên ta đã thành công cái đòn ly gián hai tên Cộng sản đàn anh đàn em này. Từ đó bọn họ hục hặc nhau mãi, nhưng có một điều đáng buồn là khi biết sự thật âm mưu lão Hồ, họ Đặng ghét cay đắng con gái ta, mặc dù hấn rất yêu chiều ta và thừa nhận Đặng Tiểu Hoa là con.

Rồi với giọng ngậm ngùi bà tiếp:

- Lớn lên Tiểu Hoa thấy cha không thương yêu mình nên khôn khổ lắm. Ta đau lòng trước hoàn cảnh của con, đâm oán giận họ Đặng, nhưng cũng giấu nhem không cho con biết sự thật. Mãi đến khi bọn thằng Chinh thằng Đồng qua đây tìm thầy thuốc cứu nguy Hồ tặc, ta mới cho con ta biết nó không phải là con của Đặng Tiểu Bình. Ta cho nó theo bọn kia về Việt Nam nói là để chăm sóc Bác Hồ, và dặn nó thừa dịp bọn thuộc hạ không đề phòng, cho Hồ tặc uống thuốc quá lượng, để giết hẩn trả thù cho cha mẹ. Và Tiểu Hoa đã thành công!

Nghe đến đây Lyly nhìn người đàn bà họ Trần bằng ánh mắt vừa kính sợ, vừa thương hại. Kính sợ vì không tưởng tượng được bà trả thù độc địa như vậy. Cuộc chiến tranh Nam Bắc trong ba mươi năm là cuộc chiến cha con anh em chém giết nhau, nhưng đó là ngoài trận địa. Còn trường hợp này tạo hoàn cảnh cho con giết cha để rửa nhục cho mình, người này quả thật đáng sợ, nhưng cũng đáng thương, vì cả cuộc đời hoa mộng của tuổi xuân triền miên trong nỗi hận thù tủi nhục, xa quê hương, xa gia đình. Còn nỗi khổ nào hơn?

Nàng muốn tỏ đôi lời thân ái, nhưng chưa biết mở lời ra sao, người đàn bà tiếp tục câu chuyện bằng tiếng cười khẩy:

- Dù ta không chứng kiến tận mắt, cũng đoán được khi Tiểu Hoa về đến Hà Nội bọn thằng Đồng đón tiếp nó đặc biệt. Lão tặc họ Hồ cũng hoan hỉ khi thấy con hẩn, tất muốn nó cận kề một bên. Nhờ đó mà nó dễ dàng ra tay. Bởi thế mà ta nghe bọn bác sĩ Tàu kể lại là lão Hồ chết vì uống thuốc quá độ, mà không ai biết nguyên nhân tại sao? Chỉ riêng ta biết!

Lyly hỏi:

- Hồ tặc chết rồi, Tiểu Hoa đi đâu?

- Ta đã dặn nó sau khi trả thù xong phải tức tốc rời Hà Nội lên trốn vào Nam tìm người chú họ của ta thuở trước di cư vào

Nam. Ba năm sau ta nhận được thư nó ở Saigon, do một người Việt Nam ở Pháp chuyển thư qua Bắc Kinh. Từ đó ta với nó liên lạc thư từ bằng cách gửi trung gian qua Pháp. Nó kể ta nghe đời sống trong Nam vẫn minh tốt bụng, dân chúng sung sướng no ấm, chỉ một điều bức mình là bị bọn Bắc kỳ quấy nhiễu luôn luôn. Nhưng nó vững tin một ngày không xa dân quân miền Nam sẽ giải phóng miền Bắc thoát khỏi gông cùm bọn chồn cáo. Ai có ngờ ba năm sau nữa ta nghe tin bọn thằng Đồng cướp được miền Nam, hoành hành dân chúng trong Nam, khiến cho dân chúng bỏ chạy ra biển bất kể sống chết. Và cũng từ đó ta không nhận được tin tức con gái nữa. Có thể nó đã là nạn nhân chết trong lòng biển cả bởi đi tìm tự do.

- Thế rồi vì không tin tức của Tiểu Hoa mà bà giả điên?

- Không phải thế đâu! Việc ta giả điên không dính líu gì đến Tiểu Hoa. Nguyên nhân sau khi Tiểu Hoa rời Bắc Kinh ta buồn bức lắm, cău kính với họ Đặng luôn luôn. Hẩn tưởng rằng vì hẩn đối xử không tốt nên Tiểu Hoa mới bỏ nhà ra đi. Hẩn tự thấy có lỗi với ta nên càng yêu chiều ta hết mực, nhất là từ khi con vợ già của hẩn chết. Ta được thể hành hạ chửi bới hẩn đủ điều. Hẩn tưởng ta nổi cơn điên vì thương nhớ con, nên một mặt cho bọn lính truy tầm hung tích của Tiểu Hoa, một mặt giao ta cho thằng Giang Trạch Văn chăm sóc. Mới đầu ta chống đối kịch liệt bị đưa vào nhà thương điên ở Bắc Kinh. Nhưng sau ta khám phá ra có một số bệnh nhân ở đó là những người trí thức chống đối chế độ bị bọn thằng Tiểu Bình đem nhốt vào đó, chớ họ không điên khùng gì hết. Biết được điều đó rồi ta giả điên luôn để hợp tác với số người nọ thực hiện một kế hoạch... mà ta không thể cho người biết.

Bà nói câu chót ánh mắt hơi cười, mà giọng nói thật nghiêm. Lyly đoán bà ta đang hoạt động chống bọn triều đình Bắc Kinh. Bà ta không nói điều bí mật của bà, nàng cũng không

nên hỏi làm gì chuyện đó. Lặng thinh một lúc nàng hỏi:

- Vì sao bà bị họ đưa đến dưỡng trí viện vùng này?

- Chính ý ta muốn đó. Nó cũng nằm trong kế hoạch của chúng ta.

Bỗng bà cười khúc khích:

- Mấy hôm rày ta muốn nhắn họ Đặng đem ta trở về Bắc Kinh, chẳng ngờ thằng nhóc họ Giang đưa người tới để dụ ta ra nhà thương.

Lyly cũng cười:

- Hèn chi bà theo họ Giang về đây mà không phản đối hay thắc mắc một lời. Cháu cứ tưởng thần kinh bà nhu nhược mới ngoan ngoãn theo ý bác sĩ.

- Bây giờ người hết thắc mắc về ta. Vậy người có thể cho ta biết mục đích của người giả con gái ta chứ? Người không bị Giang Trạch Văn kềm chế, mà chịu đóng vai trò con ta, tất có mưu đồ.

Lyly trầm nghĩ:

"Người đàn bà này thông minh vô lượng, khó thể mà đặt điều nói dối bà ta. Hướng chi bà thâm thù với bọn Cộng sản Việt Nam cùng cực, hiện tại lại kết hợp với nhóm người chống đối triều đình Trung Cộng. Biết đâu bà chẳng phải là một trong những người lãnh đạo sinh viên mà Trần Tử Quang liên lạc?"

Ý nghĩ ấy khiến nàng vui mừng nói:

- Cháu nghĩ cháu với bác chắc cùng một hướng đi trên xứ này. Khi biết họ Giang dùng thuật nhiếp hồn để sai khiến mình đóng vai con gái Đặng Tiểu Bình, cháu bèn tương kế tựu kế, là khi được dịp cận kề tên cầm đầu vận mệnh nước Tàu sẽ theo dõi sát triều đình Bắc Kinh để...

Vì nàng nói lòng vòng tới nghĩa, người đàn bà hiểu làm nàng, đôi mắt long lên, ngắt lời nàng bằng giọng giận dữ:

- Người hoạt động cho bọn chồn cáo ở Việt Nam chẳng?

Lyly mỉm cười lắc đầu:

- Cháu hoạt động cho thế giới tự do! Công tác của cháu là giúp cho nhân dân Trung Hoa giành lại nhân quyền đã bị Đảng Cộng sản áp chế!

- Người... người là nhân viên CIA?

Người đàn bà lấp bắp hỏi nàng, Lyly chưa kịp đáp, bà ta nhào tới rí nhỏ vào tai:

- "*Nước Hoàng Hà dâng cao, Sóng Trường Giang nổi dậy*".

Lyly vội vàng nói:

- "*Thiên An Môn thấp đức làm sao*".

Ba câu thơ ấy là mật hiệu của nhóm Trần Tử Quang. Lyly tuy không chính thức nhận công tác này, nhưng trọn năm xuôi ngược bên cạnh chàng ta dĩ nhiên nàng phải thuộc lòng. Hai câu thơ đầu muốn nói lòng dân đã bùng bùng nổi dậy như sóng nước Hoàng Hà và Trường Giang. Còn câu sau là cuộc hẹn hò sắp tới ở quảng trường Thiên An Môn, Bắc Kinh (ý muốn nói mỗi người hãy đến đó thấp đức làm sao Trời, tạo ánh sáng nhân quyền tự do).

Nhận ra là người cùng bọn, người đàn bà vụt ôm Lyly vừa khóc vừa nói:

- Chúng ta là người Việt, tình cờ gặp nhau cùng chung chiến tuyến trên xứ người. Thật không còn gì vui mừng hơn. Chỉ hận rằng ta đã già rồi, không còn dịp hoạt động nơi quê nhà để diệt bọn côn đồ trong xứ.

Lyly an ủi:

- Cộng sản ví như loài rắn độc. Chúng ta chỉ cần đập đầu rắn trước, tất khoanh khắc đuôi hết cựa quậy chết mà thôi. Bọn cộng ở xứ mình có hai nhóm, một nô lệ Nga, một nô lệ Tàu. Bao giờ hai cái đầu này bị đập nát, tất bọn trong xứ cũng tan rã. Huống chi tuổi bà chưa già đâu. Những người đồng nghiệp của cháu ở vào tuổi bà mà họ còn hoạt động mạnh lắm. Bà có thể tìm cách về xứ thực hiện chí hướng kia mà.

- Người nói đúng lắm! Có thể chúng ta sẽ gặp lại trên quê hương.

Cả hai rủ rì trò chuyện suốt đêm. Có lẽ bà Trần Thúy Liên đã mệt lắm nên nhắm mắt ngủ yên. Lyly cũng lên giường nằm một bên, mắt lim dim nhưng không ngủ, tâm trí nghĩ mãi đến cuộc đời đau khổ bi hận của người đàn bà bất hạnh nằm bên cạnh, lòng dạt dào thương cảm, tự hỏi: "Bà ta sẽ tiếp tục giả điên để vào dưỡng trí viện hoạt động chăng? Hay bà sẽ về nhà họ Đặng làm vợ hần trở lại? Hay bà..."

- Người đừng nghĩ ngợi lung tung nữa! Đương nhiên là ta sẽ tiếp tục giả điên để vào dưỡng trí viện ở Bắc Kinh thực hiện công việc của ta. Nếu ta trở về làm vợ họ Đặng trở lại thì kẹt lắm.

Câu nói từ cửa miệng bà Trần Thúy Liên phát ra ngất ý nghĩ trong đầu nàng, khiến Lyly kinh hoàng ngồi bật dậy, mình toát mồ hôi. Bởi bà ta trả lời vanh vách nhưng thắc mắc của nàng. Thật không khác gì bà có phép thần thông, biết được ý nghĩ thầm kín trong đầu nàng!

Giá như hai người đang trò chuyện với nhau, người nọ có thể nhìn sắc mặt kẻ đối thoại để biết một phần ý nghĩ. Chứ như bà ta đang nhắm mắt như ngủ. Nàng nằm một bên cũng im lìm, vậy dựa vào yếu tố gì để bà đoán được ý nghĩ thầm kín của nàng?

- Chắc người lại thắc mắc không hiểu vì sao ta biết được những thắc mắc trong đầu người chớ gì?

Lyly lắc đầu tỏ ý chịu thua bà, rồi bật cười:

- Quả đúng như vậy! Bất cứ cháu nghĩ gì bà cũng đoán biết. Nói thật là cháu cảm nghe sợ sợ, vì có cảm tưởng như bà dùng thuật nhiếp hồn đọc tư tưởng cháu vậy.

Người đàn bà cười khi:

- Bậy nào! Ta thấy người nhắm mắt mà không ngủ, ta đoán người đang nghĩ về ta, nên mới nói thế. Rồi thấy người giật mình, ta biết ta đoán đúng.

- Bà quả thật thông minh xuất chúng! Theo bà, cháu nên tiếp tục đóng vai trò Đặng Tiểu Hoa không?

- Đương nhiên là nên chứ? Huống chi Giang Trạch Văn đình ninh đã kềm chế được người mà? Người không tiếp tục chịu theo sai khiến của hần, hần sẽ thủ tiêu người đó. Câu chuyện giữa ta với người kể như không có. Họ Giang muốn gì người hãy làm theo ý nó. Chắc nó sẽ đưa người về với Đặng Tiểu Bình. Họ Đặng già quá rồi, có thể không nghi ngờ gì về người. Và chẳng lẽ muốn Tiểu Hoa về nhà là để cơn bệnh ta thuyên giảm. Cho nên dù hần biết người không phải con ta, hần cũng sẽ lờ đi.

- Nhưng nếu có sự hiện diện của cháu mà bà vẫn tiếp tục điên, thì e rằng họ sẽ không dùng cháu nữa.

- Đừng lo! Ta sẽ có cách khiến họ giữ người bên cạnh. Còn ta thì vẫn trở về dưỡng trí viện Bắc kinh. Bây giờ thì cháu hãy ngủ đi! Bọn trong nhà sắp thức, chúng ta nên ngủ để chúng không nghi ngờ.

- Thưa vâng!

Nàng nhắm mắt lại, nhưng giấc ngủ vẫn không sao đến

được, vì trời đã rạng sáng. Phố phường bên ngoài đã bắt đầu rộn rịp, người người đã tỉnh thức, duy con người lạ lùng nằm bên cạnh nàng bắt đầu ngủ say như chết!

Dương trí viện Bắc Kinh là một tòa nhà ba tầng, cất theo kiến trúc Tây phương, không lớn lắm, sánh với bệnh viện Phú Tân nằm bên cạnh. Hai sân cỏ nối liền nhau, phân chia bởi một hàng tùng cao chót vót. Rải rác dưới hàng cây có đặt băng đá cho bệnh nhân ngồi đọc sách hay ngắm cảnh vườn hoa trước mắt.

Hôm ấy vào khoảng mười giờ sáng, nắng Xuân thật ấm áp dễ chịu, nên có rất nhiều bệnh nhân đi dạo chơi ngoài vườn. Các băng ghế không còn trống, có người ngồi tựa gốc cây, kẻ nằm dài dưới cỏ... Thành linh có một cô Y-tá từ trong dưỡng trí viện chạy ra, mắt đảo đảo ngó trước nhìn sau, miệng hỏi lớn:

- Có ai thấy Trần phu nhân đâu không?

Hầu như các bệnh nhân đều ngẩng mặt nhìn cô ta, nhưng không ai trả lời, cô gái bực mình lầm bầm:

- Thật là một lũ người điên!

Vừa lầm bầm vừa chạy tìm, một lúc cô nhận ra người cô muốn tìm đang ngồi dưới lùm hoa thược dược. Cô ta thở khi chấp tay lễ phép thưa:

- Mời phu nhân vào phòng khách. Có Đặng Chủ tịch và ái nữ đến thăm.

Người đàn bà mỉm cười đứng lên theo chân cô Y-tá, không nói tiếng nào. Trước lối đi vào phòng khách có mấy người lính võ trang, vừa thấy người đàn bà đã dàn súng chào. Giang Trạch Văn, Giám đốc bệnh viện, cũng đứng chờ nơi đó đón người

đàn bà và cung kính nói:

- Đặng Chủ tịch Quân ủy cùng ái nữ đang chờ phu nhân bên trong. Bữa nay phu nhân nhớ thông thả đón tiếp gia đình, đừng đuổi họ về nữa nhé?

Người đàn bà nghe nói chỉ cười khẩy rồi lẳng lặng bước đi. Giang Trạch Văn dường như không lạ lùng lắm về thái độ của người đàn bà, bước nhanh tới trước mở cửa phòng khách cho bà ta đi vào, rồi khép lại.

Đĩ nhiên giờ ấy không có người thăm bệnh nào trong phòng ngoài một người đàn ông tuổi trên tám mươi đang ngồi trên chiếc ghế bành, dáng điệu hết sức mệt nhọc và một cô gái trẻ đẹp đang đứng vịn vai ông ta. Khi người đàn bà bước vào cô gái chạy nhào tới ôm, gọi:

- Ma má! Ma má khoẻ chứ?

Người đàn ông cũng gắng sức đứng dậy đi tới nắm tay người đàn bà hỏi giọng thều thào:

- Minh! Tôi và con tới rước mình về, bữa nay mình về nhà nhé?

Người đàn ông chính là Đặng Tiểu Bình, người nắm vận mạng hai tỉ dân Trung Hoa và cô gái không ai khác hơn Lyly, nữ điệp viên xinh đẹp khả ái của chúng ta đang đội lớp nàng Đặng Tiểu Hoa, con gái của hai người này.

Từ Dương Châu, Giang Trạch Văn đưa nàng và Trần phu nhân về Bắc Kinh bằng hàng không quân sự. Đặng Tiểu Bình đã được họ Giang báo trước nên ra tận phi trường quân sự Nam Viên rước về nhà. Không hiểu họ Giang đã thêu dệt thế nào về nàng Tiểu Hoa mà họ Đặng đón nàng hết sức thân ái, y như không có việc gì xảy ra, y như đứa con không hề xa vắng trong hai mươi năm, cũng không thắc mắc hình hài trẻ già ra